

Приключения в зоопарка

Спасяването на малката зебра

– Какво е? Момченце или момиченце? –
Вълнуваше се Зоуи, докато жребчето се мъ-
чеше да се изправи на слабиците си крач-
ка. Изглеждаше толкова сладко и крехко!

– Момченце е – отвърна мистър Фокс. –
Искате ли двамата с Оливър да му измис-
лите име?

– Може ли? – възкликна Зоуи. – Би било
страхотно!

*На Парка за диви животни „Парадайз“,
където започна всичко*

Tanglewood Animal Park. **Baby Zebra Rescue**

Text copyright © Tamsyn Murray, 2016

Cover and inside illustrations by Chuck Groenink.

Cover and inside illustrations © Usborne Publishing Ltd., 2016

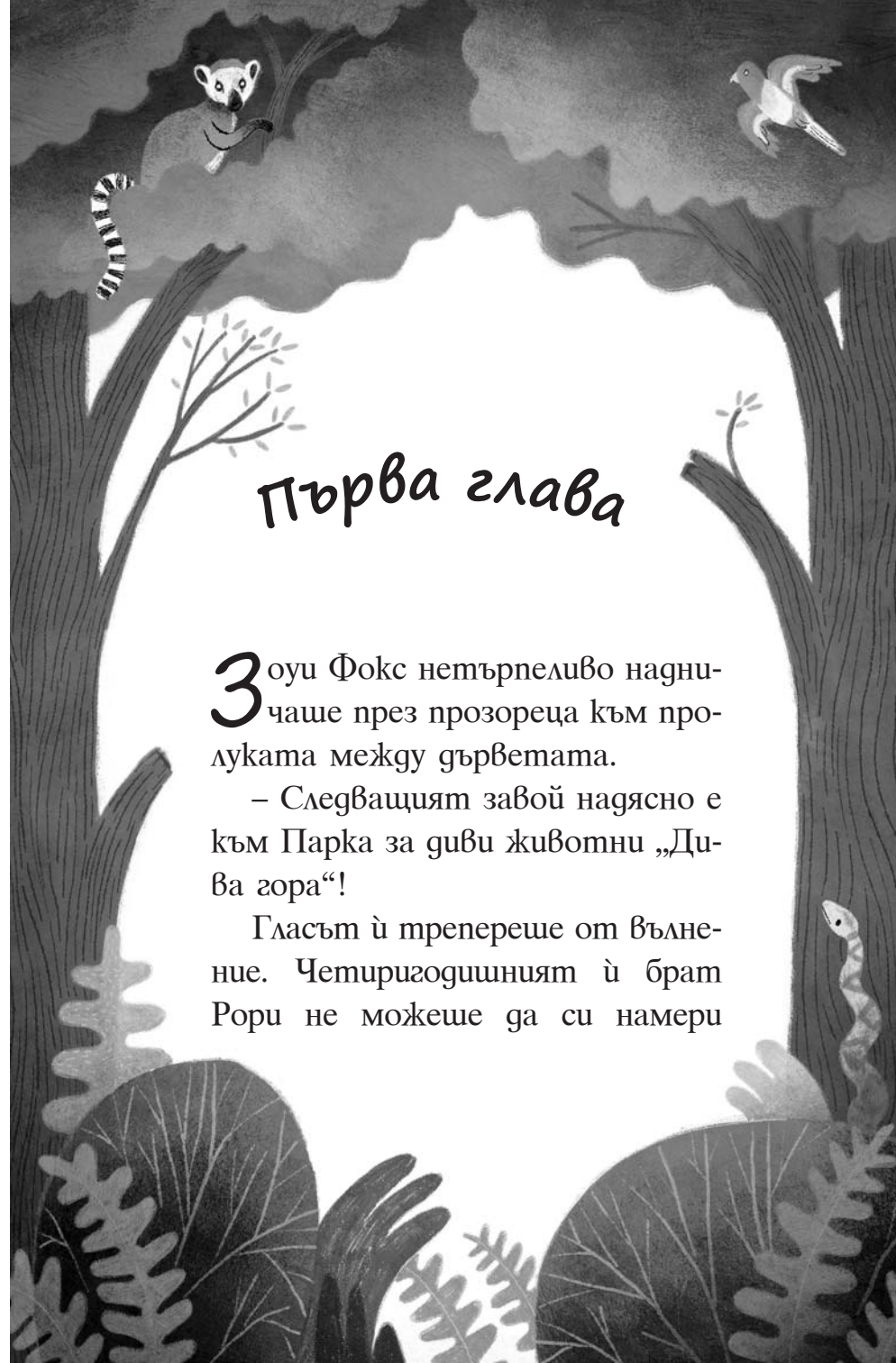
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

Приключения в зоопарка. **Спасяването на малката зебра**

© Издателство „Фюм“, 2019

Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-384-0

Първа глава

Зоуи Фокс нетърпеливо надни-
чаше през прозореца към про-
луката между дърветата.

– Следващият завой надясно е
към Парка за диви животни „Ди-
ва гора“!

Гласът ѝ трепереше от вълне-
ние. Четиригодишният ѝ брат
Рори не можеше да си намери

място на седалката до нея. Личеше си, че също се вълнува. Дори майка им като че ли нямаше търпение да стигнат, въпреки че беше ходила в „Дива гора“ много пъти.

„Ами не всеки ден се премествах да живееш в собствен зоопарк“, помисли Зоуи си Зоуи, когато баща им спря пред висока желязна порта с каменни колони от двете страни. Върху колоните два каменни лъва гледаха един към друг с раззинати уста, сякаш ревяха. Зад портата се виеше пуст път и се губеше в далечината.

– Еха! – възхити се Зоуи, потръпвайки от вълнение.

Тази величествена порта нямаше нищо общо със спретнатата червена врата на старата им къща в Лондон.

Мистър Фокс вдигна дистанционното и натисна едно копче. Чу се бръмчене, портата заскърца и бавно се разтвори.

– Почакай да видиш и къщата! – обърна се той с усмивка към гъщеря си. – Леопардовете ти чоранки ще паднат от смайване.

Зоуи едва се сдържаше да не изскочи

от колата. Нямаше търпение да види новия си дом. Ала най-много се вълнуваше от срещата с животните. Знаеше, че в парка за диви животни със сигурност има котешки лемури, лъвове и зебри. Но най-много харесваше лемуриите. Преди да купи „Дива гора“, баща ѝ беше главен гледач в Лондонската зоологическа градина, където работеше и майка ѝ, така че Зоуи беше свикнала да се среща с животни. Но никога не беше живяла сред тях. А ето, че сега си имаха собствен зоопарк!

Зоуи свали прозореца и вдиша дълбоко горещия въздух. Докато минаваха през портата, тя забеляза, че металът е покрит с ръждиви точки. Тази гледка я стъписа – такова нещо никога не можеше да се случи в Лондонската зоологическа градина, помисли си момичето. Родителите ѝ я бяха предупредили, че в „Дива гора“ ги чака много работа: предишният собственик – голяма компания, го управлявала твърде икономично, докато накрая го затворила и го продала на семейство Фокс. Планираха грандиозно откриване след две

седмици. Стига да успеят да се справят с всичко, което трябваше да се свърши...

Покрай пътя след портите дърветата сплитаха клони над главите им и образуваха изумруден свод. Зоуи се вглеждаше напред, нетърпелива да зърне къщата. Най-сетне колата сви и пред очите им се показа внушителна сграда от червени тухли.

– Ооо! – ахна Зоуи. – Огромна е!

– И висока – съгласи се Рори.

Майка им ги погледна с блеснали очи.

– Харесва ли ви?

Зоуи закима енергично, без да откъсва очи от къщата. Беше много по-стара, отколкото си я представяше. Имаше заоблени прозорци и кулички, а от ръба на покрива, покрит със сиви плочи, надничаше нещо, което подозрително напомняше на гаргойл*. Червените тухли бяха прорязани от почернели от времето греди. Зоуи имаше чувството, че се е върнала няколко века назад.

---

* *Каменна декоративна скулптурка, обикновено на фантастично съществуване. Служи за отвеждане на водата от покрива, водоливник. (бел. прев.)*

Колата спря на чакъла пред дъбовата врата. Зоуи изхвърча от колата, без да обръща внимание на възмутеното хленчене на Рори, който още седеше закончан на детската си седалка. Момичето нетърпеливо се огледа наоколо.

– Не се притеснявайте за липсващите керемиди – успокои ги баща ѝ. – Утре майсторите ще ги оправят.

Зоуи вдигна очи. Като се вгледа внимателно, наистина видя едно-две тъмни петна между сивите плочи. Не само покривът се нуждаеше от ремонт – по някои от прозорците се виеха тънки пукнатини. Това имение може и да беше по-голямо от предишната им къща, но въобще не беше толкова спретнато и хубаво, помисли си Зоуи, обзета от неочаквана тъга.

Вратата изскърца и отвътре се показа мъж с къси панталони и кални зелени ботуши. Заг него се тътреше прегърбено единайсетинагодишно момче с тъмноруса коса, лунички и тениска с озъбен тигър. След тях наизлязоха цяла група мъже и жени на най-различна възраст – някои

със зелени тениски, груги с гащеризони, опръскани с боя, а една жена носеше карирана престилка на бели и черни квадрати. Всички наобиколиха Зоуи и семейството ѝ и заръкопляскаха.

Зоуи се взря в усмихнатите им лица. Нима това беше целият персонал на зоопарка? Родителите ѝ бяха казали, че тук живеят над триста и петдесет различни животни. Струваше ѝ се, че са нужни повече хора, за да се грижат за тях.

– Здравейте отново! – каза мъжът, който се показва пръв, след като ръкопляскането утихна. – Добре дошли в „Дива гора“!

Баща ѝ стисна ръката му.

– Благодаря, Макс! Нека ти представя гъщеря ми Зоуи и сина ми Рори. Зоуи, това е Макс Чамбърс, главният ветеринарен лекар на „Дива гора“. Той надзирава грижите за животните и ръководи медицинския център.

– Много ми е приятно! – каза Макс с усмивка и тържествено стисна ръцете им. – Това е синът ми Оливър.

Зоуи погледна очаквателно момчето. Родителите ѝ бяха казали, че Макс има син, който също живее в „Дива гора“. Но вместо да се усмихне като баща си, Оливър я гледаше намръщено изпод вежди.

– Готина тениска! – каза Зоуи, опитвайки се да бъде любезна. – Виж, също като чантата ми.

И тя показа тигъра на раницата си. Оливър пъхна ръце в джобовете си и отегчено изсумтя:

– Аха...

– Оливър – предупреди го Макс, – гръж се учтиво!

– Трябва да отида да почистя зебрите – промърмори момчето, обърна им гръб и се отдалечи.

Щом се скри зад ъгъла на къщата, Макс въздъхна.

– Съжалявам! Обикновено не се държи така.

– Разбираемо е – успокои го бащата на Зоуи. – Пристигането ни е голяма промяна за него.

Зоуи гледаше разочаровано след момче-

то. През септември щяха да тръгнат заедно в един клас в новото училище и тя се беше надявала да се сприятелят. Но ако се съдеше по държанието му, Оливър дори не знаеше значението на думата „приятелство“... нито пък на „усмивка“.

Зоуи въздъхна. Отново я налегна тъга. Претърканите улици на Лондон, червените автобуси и всички познати неща сега ѝ изглеждаха безкрайно далече. Приятелите ѝ също бяха далеч. Въпреки че можеха да си пишат по всяко време, разстоянието беше твърде голямо, за да се видят, поне в началото.

Зоуи погледна останалата част от персонала. Изглеждаха дружелюбни и щом срещнеха погледа ѝ, се усмихваха. А после се чу далечен лъвски рев и тъгата ѝ се изпари. Вместо това я обхвана вълнение. Това не беше просто някой лъв, а чисто новият ѝ съсед! При това „Дива гора“ беше пълен с животни като него, които само чакаха да ги опознае.

И тя нямаше търпение да го направи!

Втора глава

Първото, което привлече погледа на Зоуи в къщата, беше огромното стълбище, което се виеше нагоре в края на облицования с дървена ламперия коридор.

– Как изглежда стаята ми? – попита тя с нарастващо вълнение. – Има ли легло с балдахин?

– Не, глупаче – засмя се майка ѝ, – ще спиш в собственото си легло. Хайде, ела да те разведем.